

رحمان رضایی در واکنش به اظهارات فکری:

می دانستیم وزیر ورود می کند، مازودتر اقدام می کردیم!

صفحه ۳

در از دست رفتن پست ها هیچ شخصی مقصر نیست صالحی امیری: ۹۰ درصد پست های بین المللی ورزش فایده ندارند

صفحه ۲

راز آسیب دیدگی استقلال ها چیست؟ خاقانی نهمین مصدوم فصل

صفحه ۶

کری خوانی مجازی ستاره های ۹۶ کیلویی جنگ نابرابر سهراب بارقبای خارجی

صفحه ۴

یک داستان عجیب از منچستر چه کسی حق شوخی با فرگوسن را داشت؟

صفحه ۵

فیفا داوران بین المللی ایران را تأیید کرد

صفحه ۲

مدافعان کناری باید بیشترین دستمزد را بگیرند کافو: من وسط یک بازی دنیا آمدم

صفحه ۵

۴ هفته بزرگ نامه فینال لیگ قهرمانان آسیا (پرسپولیس - اولسان)

با یادداشت ها و گفتارهایی از دکتر حمیدرضا صدر، جلال چراغپور، جاوید جعفری، فراهانی، آرمن ساروخانیان، علی مغانی، سام ستارزاده، سپهر خرمی، سامان موحدی راد، میعاد نیک، بهناز میرمطهریان

عکس: تیم پاساژی

پرسپولیس یک - اولسان ۲

یک دست تا قله آسیا

جشن ۶۳ سالگی کفش ملی

با تو خاطره دارم

۲۲ لغایت ۳۰ آذر

هر روز ۳ جایزه ۹۹۹/۰۰۰ تومانی ۳ نفر قرعه به قید

هر ۹۹/۰۰۰ تومان، یک امتیاز یک دستگاه گوشی نوت ۲۰ سامسونگ جایزه ویژه: هر ۲۰ تومان، یک امتیاز

برای اطلاعات بیشتر این کار را اسکن کنید

مثل همیشه به خودمان باختیم

سرمقاله علی عالی

«هزار بار یک مسأله را گفتیم و کسی توجه نکرد اما وظیفه حکم می کند که باز هم بگویم»

ما به خاطر شکست های مان شایسته توبیخ هستیم. شایسته نکوش. ما ده ها استیفاء از سوی هیات مدیره و حواس مان هم نیست «بازنده» هستیم. تکرار اشتباهات همیشه تکرار مسأله هایی که به بحران تبدیل می شوند. ما دانسته و با جشمان باز اشتباه می کنیم و اطمینان داریم تبعاتی ندارد.

در ایران، اشتباه های شما راحت بخشیده می شود، راحت چشم پوشی می شود، راحت ندیده گرفته می شود و خیال تان راحت است حافظه جامعه ایران کوتاه مدت است. برای همین مهدی تاج و وحیدر بهاروند در دو حه حاضر می شوند تا خودشان را به تیم برسوند. آن هم با مشکل ممنوع خروجی و معطلی ۱۰ ساعته در فرودگاه برای وثیقه. وضعیت در وزارت ورزش بهتر نیست؛ بحران انتخاب مدیرعامل و اعضای هیات مدیره و افرادی که به باشگاه نزدیک می شوند. وضعیت باشگاه اسفبارتر است؛ غیرشفاف، مبهم و پراز اعلام ستوال.

اوضاع این اشتباه ها و خطاها به صداوسیما هم می رسد. به هواداران، اسپانسرها، اعضای هیات مدیره، به فدراسیون فوتبال و به باشگاه های دیگر هم می رسد. فستوال اشتباهات شکست انگیز در طرفی به نام فوتبال ایران، دست مهدی شیرینی به عنوان عامل شکست امروز را پیش از این پای قرارداد ولیمونس، پای انتخاب مدیرعامل برای پرسپولیس و استقلال، پای برگزاری لیگ، پای انتخاب افراد برای سمت های کلیدی، پای داوری، پای تصمیمات بزرگ و پویای گل عجیب زاین به ایران در جام ملت های آسیا هم می بینید. بیشتر از حریف و رقیب، به خودمان و اشتباهات مان باختیم.

باز نویسنده این است این شکست ها و این پیروزی ها، این موفقیت ها و این ناکامی ها، این رسیدن و نرسیدن ها «حق» ما نیست. پرسپولیس حتی اگر قهرمان آسیا می شد هم دردی از فوتبال ایران و مشکلات تمام نشدنی اش درمان نمی شد چرا که پایه های ساختاری فوتبال ایران و مدل باشگاهداری اش اساسا مشکل دارد و با کمترین فشار به فروپاشی می رسد. اگر موفقیت ها، صعود کردن ها و پیروزی ها منجر به زیرساخت ها نشود، منجر به ساختن آینده نشود، منجر به توسعه سخت افزاری و نرم افزاری نشود، هیچ فایده ای نخواهد داشت.

ظلم بزرگی است قهرمان شوم و بخوابیم روی همه این مشکلات خاک بپاشیم و مقابل عکس یادگاری مدیران، دفتش کنیم و وضعیت امروز فوتبال ایران حلقه ای است

شکست پرسپولیس؛ فیلم تکراری؟

یادداشت حمیدرضا صدر

فقط شکست نبود. نوع شکست بود. بیم تکرار قصه های تکراری، بیمودن همان راه همیشه. آنچه رخ داد و این شکست گلی دل ها را عمیق تر کرد. در نگاه کلی بازی باید مسیر دیگری را می پیمود. تیمی که در نبرد نهایی از حریف جلو می افتد. آن هم با گلی علی جریان بازی در قایق نزدیک به پایان نیمه اول به فرمول حفظ نتیجه تا آغاز نیمه دوم روی می آورد. به حفظ توپ و گردش آن برای به صدا در آمدن سوت ولی تیم هیجان زده به بازی هیجان زده اش ادامه داد. ادامه داد و دوضربه پنالتی تقدیم حریف کرد. بیایبی و متفاوت، یکی با خطا و یکی با اصابت توپ به دست. دروازه بان، اولی را دفع کرد ولی ضرب برکتی یعنی گل مساوی، دومی که توسط همان بازیکن نواخته شد رادفع نکرد و تیم مغلوب راهی رختکن شد. شکست هایی با یک گل اختلاف در فینال ها با چنین قصه ای تلخ هستند.

دوضربه پنالتی بیایبی مارا به جام جهانی ۱۹۷۸ برد. جایی که طی سه دیدار مرحله گروهی «سفره» پنالتی ها را برای هلند و پروین کردیم. در دیدار اول برابر هلند حسین فرکی در قایق آغازین تا ستانه کشودن دروازه حریف پیش رفت، ولی توپ راهی خارج شد و سپس فاصله تیمی با رویکرد آماتوری و یک ترکیب حرفه ای عیان شد. سه ضربه پنالتی تقدیم شده از رنسن برینگ وارد دروازه ناصر حجازی کرد، بلکه سه می پنالتی، در بازی آخر برابر پرو چهار گل دریافت کردیم که دو گل با ضربه کوبیاس از روی نقطه پنالتی بودند، بلکه دو پنالتی یعنی که حجازی در مجموع برابر پنج ضربه پنالتی قرار گرفت. بازی غریزی بازیکنان مان در هر دو دیدار نشان دادند از من بین المللی را پشت

از تجزیه اتفاقات بد گذشته که دست های همه را بسته است. بایرد مقابل النصر به «پیروزی توهم زا» می رسم و با شکست مقابل اولسان، «محکوم» خواهیم بود. فوتبال ایران مثل همه بخش های دیگر در مدیریت، برنامه ریزی و سرمایه گذاری ضعف دارد و هیچ ایده ای برای ادامه مسیر ندارد. با توکید ما در همه این سال ها به «خودمان» باختیم تا «حریف». ما به خودمان، رفتارمان، فکرمان و قضاوت های مان باختیم.

رشد و توسعه فوتبال بدون شک با باید اخلاقی و دور شدن از ارزش های انسانی و فرهنگی مسر نخواهد بود و ما را به بیراهه می برد. ما نیاز به آموزش داریم تا از دل این تربیت، مدیران آینده نگر تولید شوند. مدیرانی که ضابطه را بدانند و صداقت داشته باشند. در عالم واقعیت، فوتبال ایران بعد از انقلاب نه دولتی شد و نه به راه خصوصی سازی رفت.

بهبتر است بگویم فوتبال ایران، نه مواهب اقتصاد دولتی را پیدا کرد و نه از مزیت های اقتصاد بخش خصوصی برخوردار شد. گویی هم دولتی بود و هم خصوصی، هم مالکیت و اعتباری حد و حصر در آن وجود داشت و هم دولت، هروقت و هر زمان که اراده می کرد، مالکیت را از بیخ و بن قلع و قمع می کرد. هم بخش خصوصی وجود دارد و هم این دولت است که نفس های بخش خصوصی را می شمارد و کنترل کار به دست آنهاست.

فوتبال ایران همین است، از این طرف رانده و از آن طرف مانده؛ فوتبال ایران در همه این سال ها نتوانست از مزیت های بخش خصوصی و دولتی بهره ببرد اما تادل شان بخواهد از نقاط ضعف هر دو سیستم برخوردار شد. همین شد وضعیت امروز فوتبال ایران، «بی تکلیف» و «بیرا مدیرانی که «تصمیم» می گیرند، اداره می کنند، فکر می کنند و سیستم ها، قواعد، قوانین و ساختارها را - متأسفانه به اشتباه - برای فوتبال ایران نهادینه می کنند. «انسان های اشتباهی» برای فوتبال ایران، از فدراسیون تا باشگاه ها، از مربی تا مدیر توسعه «انسان ویژه» می طلبد که در فوتبال ایران دیگر خیلی وقت است قدم نمی گذارد. برگردیم به پرسپولیس و ناکامی در آسیا؛ برای فوتبالی که سال هاست بهترین نتیجه، صعود به جام جهانی است، چه انتظاری دارید؟ کدام باشگاه در ایران نزدیک به مدل باشگاهداری در قطر، امارات، زاین، کره و حتی چین است؟ پرسپولیس نامید کننده بود حتی مقابل تیمی که خود را برنده صدرصدان بازیکن این تیمی دانست و نمایش تلویزیونی به اشتباهات برتعداد مطمئن باشید این حسرت برای یحیی، کادرفنی و بازیکنانش ابدی خواهد بود و هرگاه بازی را ببینند آه خواهند کشید که چگونه برنده این میدان نوبند. ما دوباره به خودمان باختیم. به اشتباهات چنگانه مان. ما سال هاست به خودمان می بازیم و درس نمی گیریم. نه ساختار حرفه ای داریم، نه مدیران حرفه ای، نه بازیکنان و مربیان دوداران حرفه ای و نه نگرش و ایده حرفه ای.